

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VQS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Num. 228. Barcelona - Agost-Setembre 1961. Preu: 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT

(Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a dos quarts de 8 del matí, per ones curtes de 24, 26 i 30 metres. De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la matinada, per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els diumenges emet un programa de sobretaula de dos quarts de 2 a dos quarts de 3 de la tarda per ones curtes de 24, 26 i 30 metres.

Els dilluns i dijous, emet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

EL POBLE DE CATALUNYA

no es resignarà a morir per Berlin

Per Gregori López Raimundo

litzar l'economia alemanya per a posar fi a la força dels trusts i monopolis que engendraren i criaren l'hitlerisme.

La Unió Soviètica s'atengué fidelment a aquests acords. En la zona ocupada pels seus exèrcits, van ser liquidats el nazisme i el militarisme fins llurs arrels, fou creada una societat sense generals prussians, sense monopolis ni mercaders de canons, en la qual el poder està en mans dels obrers i pagesos i els llocs de govern són ocupats per lluitadors antifeixistes provats, la major part dels quals sofriren en carn pròpia les persecucions dels nasis.

Pel contrari, les potències occidentals van fer tot el que pogueren per a facilitar el ressorgiment d'un Estat alemany que, canviant algunes de les seves formes exteriors més repulsives, conservés les peculiaritats essencials de l'Alemanya nazi i fós la base per l'organització d'un futur atac contra els països del camp socialista.

Dels 17 ministres i secretaris d'Estat de l'actual govern d'Adenauer, 12 foren membres del Partit nazi i tingueren càrrecs importants amb Hitler. El 80 % dels diplomàtics treballaren a les ordres de Von Ribbentrop; 140 generals de l'exèrcit federal són antics caps de l'exèrcit hitlerià; el nou exèrcit, que ja depassa el mig milió d'homes, disposa d'avions, rampes de llançament, coets i altres màquines de guerra alemanyes la fabricació de les quals està prohibida per les clàusules de la capitulació. Les despeses militars s'han elevat a prop de 12.000 milions de marcs, és a dir, una suma superior al pressupost total de l'Estat espanyol. 17 grups monopolistes disposen del 80 % de tot el capital per accions, i els antics trusts (Krupp, Thyssen, Siemens, I.G. Farben, etc.) s'han reconstruït i posseeixen una potència econòmica superior a la que tenien en temps de Hitler.

L'Alemanya Occidental constitueix avui el principal perill per a la pau a Europa i al món. Estimant-se recolzat per la seva participació a la NATO, el govern d'Adenauer reivindica obertament els territoris tornats al final de la guerra a la URSS, Polònia, Txecoslovàquia i altres països i educa el poble alemany en les velles idees revanxistes i imperialistes del Kaiser i de Hitler.

El govern federal i les potències occidentals, amb la servil col·laboració dels socialistes alemanys, han fet de Berlin-

Oest una fortificació avançada de llur dispositiu militar agressiu, un centre d'espionatge, una base d'operacions per a desorganitzar la vida econòmica de la República Democràtica Alemanya i per a intentar d'arrossegar llurs habitants a la revolta.

Com a resultat d'una tal política avui existeixen dos Estats alemanys totalment diferents. Tenint en compte aquesta realitat, la Unió Soviètica vé proposant insistentment a les potències occidentals la signatura d'un tractat de pau amb les dues Alemanyes Això posaria fi a l'estat de guerra, liquidaria el règim d'ocupació militar i contribuiria a disminuir la tensió que actualment existeix. Respecte a Berlin occidental la Unió Soviètica i la RDA proposen que sigui convertit en ciutat lliure desmilitaritzada, amb un estatut recolzat internacionalment que garanteixi els accessos a la ciutat.

Malgrat el fet indubtable que Berlin Oest es troba enclavat en el territori de la República Democràtica Alemanya, la URSS i la RDA no es proposen expulsar els occidentals ni immiscuir-se en el règim interior de la ciutat lliure. Llurs propostes tendeixen únicament a posar fi a una situació anormal que fa perillar la pau mundial. Però les potències occidentals i l'Alemanya Federal rebutgen àdhuc la discussió d'aquesta proposta i no amaguen llur decisió d'utilitzar Berlin Oest com una avançada per arribar a l'absorció de l'Alemanya Democràtica.

Per això la URSS i la RDA han anunciat que si els occidentals i la República Federal es neguen a signar conjuntament un tractat de pau, elles i les altres nacions que ho desitgin signaran un tractat separat aquest mateix any. Però els Estats Units i llurs aliats, que signaren separatament el tractat de pau amb el Japó, malgrat les objeccions de la URSS, amenacen d'oposar-se amb les armes a que la URSS i la RDA facin el mateix.

La potència del camp socialista i el realisme de les seves propostes, permeten d'esperar que els occidentals acceptin finalment la negociació i que la crisi sigui resolta pacíficament. Però el perill és tan greu que reclama la intervenció de tots els pobles. Si cada poble exigeix enèrgicament la negociació, hi haurà negociació, i la guerra serà evitada.

En el nostre país, l'exigència de negociacions ha d'anar acompanyada d'una activa mobilització contra l'ús del nostre

(Continúa a la pàg. 2)

El pervindre de la Humanitat està pendent aquests dies de les derivacions que pugui prendre la crisi de Berlin. La tensió internacional creada pel problema alemany és tan aguda, que una provocació, el gest d'un boig i fins un simple accident podrien marcar el començament d'una nova guerra. I, en les condicions presents, una guerra a Berlin es transformaria ràpidament en una guerra mundial en la que països sencers serien arrasats per les bombes termo-nuclears.

El perill que es desfermi una nova guerra és particularment greu per al nostre país, que per tenir en el seu territori bases militars nord-americanes seria, des del primer moment, un objectiu exposat a l'extermi atòmic.

En un discurs pronunciat el 7 d'agost propassat, el cap del Govern soviètic va dir: «... si els imperialistes desencadenen la guerra, tenim els mitjans no sols per a assestar un cop decisiu al territori dels Estats Units, sino per a paralytzar les activitats dels aliats de l'agressor i anihilar les bases americanes disperses pel món ».

Ningú pot, doncs, enganyar-se. Si els imperialistes provoquen demà la guerra a Berlin, les bombes soviètiques plourien sobre les bases e instal·lacions militars i a Girona, s'extingiria damunt del territori espanyol.

La premsa i la ràdio franquistes parlen de la perspectiva d'una guerra com si es tractés d'una lluita entre els Estats Units i la Unió Soviètica en la qual Espanya no tingués res a témer. Però aquesta és una visió conscientment falsa, dirigida a adormir l'opinió pública i impedir que els espanyols prenguin consciència del perill i actuïn en conseqüència.

D'altra banda, la crisi de Berlin és descrita pels franquistes com el resultat de la conducta seguida per la Unió Soviètica i la República Democràtica Alemanya.

La veritat és, no obstant, completament distinta. Com és ben sabut, Berlin fou conquerit per l'exèrcit soviètic en acabar la segona guerra mundial. Les zones d'ocupació occidentals foren creades perquè la URSS hi accedí amb la finalitat de facilitar el funcionament de la Comissió Quadrupartita de Control i el compliment conjunt dels acords resultants de la capitulació alemanya. Aquests acords obligaven els vencedors a exterminar el militarisme i el nazisme, a fer el necessari perquè Alemanya no pogués tornar a pertorbar la pau mundial; a desarmar i llicenciar totes les forces armades alemanyes; a suprimir i controlar la indústria susceptible de produir material de guerra i a descentra-

EL NOU PROGRAMA DEL PARTIT COMUNISTA DE LA UNIO SOVIETICA

El projecte de nou programa del Partit Comunista de la Unió Soviètica és un document que ja des d'ara podem qualificar d'importància històrica. La societat comunista — aspiració secular de la humanitat oprimida — pren en el nou programa trets ja plenament definits. El nou programa del PCUS serà el programa de l'edificació concreta de la societat comunista el programa que assenyalava el pas al tipus d'organització social més elevat de tota la història.

« El comunisme — diu el projecte de programa — és un règim social sense classes amb una forma de propietat única sobre els mitjans de producció, la propietat de tot el poble, i amb una plena igualtat social de tots els membres de la societat. En la societat comunista, junt amb el desenvolupament universal de tots els homes, creixeran les forces productives sobre la base d'una ciència i una tècnica en desenvolupament constant, rajaran al màxim totes les fonts de la riquesa social i serà realitzat el gran principi « de cadascú, segons la seva capacitat; a cadascú segons les seves necessitats ». El comunisme és una societat altament organitzada de treballadors lliures i conscients, en la que serà establerta l'autogestió social, el treball serà per a tots la primera exigència i necessitat vital i la capacitat de cada individu serà aplicada amb el màxim de profit per a tot el poble. »

Aquesta definició de la societat comunista no és ni una utopia ni una definició abstracta. Ben al contrari. El projecte de programa del PCUS assenyalava una sèrie impressionant d'objectius concrets que en ser aconseguits permetran d'arribar al comunisme. Entre aquests objectius, destaquen els següents :

- D'aquí deu anys, la URSS deixarà enrera els Estats Units en la producció per habitant.
- En els pròxims deu anys, la producció industrial de la URSS augmentarà dues vegades i mitja i d'aquí a 1980 sis vegades. En aquests mateixos vint anys la productivitat industrial augmentarà quatre vegades i mitja.
- Vers el 1980, la URSS produirà 3 milions de kwh. d'electricitat i 250 milions de tones d'acer.
- La indústria, l'agricultura, la construcció, els transports i tota mena

de treballs seràn completament mecanitzats i l'automatització serà aplicada a sectors cada vegada més amplis de la producció.

- La producció d'articles de consum augmentarà ràpidament.
- La producció agrícola augmentarà dues vegades i mitja d'aquí a 10 anys i tres vegades i mitja d'aquí vint anys. En 1970 la producció de carn haurà augmentat tres vegades i la de llet dues.
- L'agricultura serà integralment mecanitzada. La productivitat del treball en l'agricultura augmentarà 5 o 6 vegades d'aquí a 1980. S'aplicarà a l'agricultura l'electrificació i les últimes conquestes de la ciència.
- La renda nacional de la URSS augmentarà 3 vegades i mitja d'aquí 20 anys. En els pròxims 10 anys, els ingressos reals dels obrers i empleats augmentaran dues vegades i d'aquí 20 anys 3 vegades i mitja. En aquests mateixos 20 anys, els ingressos reals dels pagesos koljosiens augmentaran 4 vegades.
- Totes les famílies tindran casa amb les degudes condicions de comoditat i higiene, sense necessitat de pagar lloguer.
- Els transports urbans (tramvia, autobús, trolebús, metro) seran gratuïts i en arribar 1980 també ho seràn l'aigua, el gas, la calefacció i el dinar que es faci a les cantines i restaurants comunals.
- En els pròxims 10 anys es passarà a la jornada laboral de sis hores, amb un dia de repòs a la setmana, o a la setmana laboral de 34-36 hores amb dos dies de repòs. En els treballs perilluosos o pesats, es passarà a la setmana de 30 hores, amb cinc dies de treball.
- L'estada als sanatoris serà gratuïta (com ja ho és ara l'assistència mèdica).
- L'ensenyament mig general i polític d'onze graus serà obligatori per a tots els infants. Tots els estudiants seràn completament gratuïts i tothom tindrà oportunitat per a estudiar si té condicions per a fer-ho.
- La democràcia socialista serà desenvolupada i perfeccionada. Centenars de milions de ciutadans participaran a la gestió dels assumptes públics.
- Etc. etc.

Alguns preguntaran : « Bé, però qui ens assegura que aquests objectius seràn efectivament aconseguits ? ».

Si s'aconsegueix de mantenir la pau mundial, les previsions contingudes en el projecte de programa del PCUS són perfectament realitzables. Els ritmes d'augment

de la producció que s'assenyalen no són pas més elevats que els que s'aconsegueixen actualment.

Una de les característiques més importants del projecte de programa és la preocupació per a assegurar a tots els ciutadans soviètics la possibilitat de desenvolupar al màxim llur potència creadora. Les portes de les escoles i universitats seràn obertes a tothom, la reducció de l'horrari de treball permetrà tothom de dedicar-se a altres activitats creadores, l'autogestió social obligarà tothom a participar en un moment o altre de la seva vida en les tasques de gestió i govern dels assumptes públics. La distinció entre governants i governats desapareixerà.

El projecte de programa del PCUS no és solament un document exaltant. És una arma importantíssima en la lluita per la democràcia i el socialisme. Amb ell a mà podem oferir als joves espanyols perspectives concretes de futur a que ells aspiren. Podem oferir als vells lluitadors republicans, cenetistes i socialistes la plasmació concreta de molts dels ideals pels quals lluitaven i dir-los : « Només el comunisme és capaç de convertir els ideals d'emancipació i de llibertat en realitat plena. Si de veritat seguiu aspirant a una societat nova, veniu amb nosaltres, els comunistes ».

El projecte de programa del PCUS és un veritable himne a la pau mundial, al desarmament. Tots els que de veritat aspiren a la pau, tots els que de veritat lluiten contra la guerra trobaran en aquest document una font d'inspiració i una garantia de l'èxit final de llur causa.

Els comunistes catalans saludem el projecte de programa del PCUS i cridem tots els treballadors, tots els demòcrates, a la unió i a la lluita per a enderrocar el franquisme i obrir per al nostre país la via d'objectius tan exaltants. Endavant vers la democràcia i el comunisme !

HA MORT EL CAMARADA VICENS URIBE

El dia 11 de juliol va morir a Praga, a conseqüència d'una greu malaltia, el camarada Vicens Uribe, membre del Comité Central del Partit Comunista d'Espanya.

Obrer metal·lúrgic, començà a destacar-se en la seva joventut en les lluites del proletariat basc. Ja aleshores per la seva fermesa revolucionària i per la seva intel·ligència, ocupà llocs de responsabilitat en l'organització del PC a Euscadi. Fou elegit membre del Comité Central en el IV Congrés del PC (Sevilla, 1932) i poc després fou nomenat membre del Buró Polític i director de **Mundo Obrero**.

El camarada Uribe exercí durant la guerra càrrecs de gran responsabilitat en el Govern de la República: fou ministre d'Agricultura i membre del Consell Superior de Guerra. La Reforma Agrària que llavors es realitzà a iniciativa del Partit Comunista, fou dirigida per ell.

Uribe consagrà la seva vida a la lluita pels interessos dels obrers, dels pagesos, de tot el poble. Amb ell, el Partit ha perdut un militant abnegat i d'extraordinària vàlua. En nom dels comunistes catalans, **Treball** adreça un sentit pésam al Comité Central del Partit Comunista d'Espanya i a l'esposa i fills del camarada Vicens Uribe.

(Ve de la primera pàgina)

territori pels militars nord-americans; per l'ocupació de les bases i instal·lacions ianquis per l'exèrcit espanyol; per l'evacuació dels militars nord-americans i l'anul·lació dels convenis militars entre Espanya i els Estats Units.

El poble espanyol ha d'aconseguir amb la seva acció que Espanya deixi de ser una base de partida d'un eventual atac nord-americà contra la URSS, la qual cosa representaria una important contribució a la pau i eliminaria el perill de les repressàlies.

Correspon als comunistes encapçalant resoltament aquesta acció que interessa a tots els espanyols.

En aquesta hora decisiva per al món, els comunistes catalans no estalviaran esforços ni sacrificis per a aconseguir que el poble de Catalunya manifesti la seva oposició a morir per Berlín i la seva decisió de fer d'Espanya un baluart de la coexistència pacífica.

HEM REBUT EN CONCEPTE D'AJUDA :

D'acord amb el desig dels interessats, acusem rebuda de les següents quantitats :

	Ptes.
Comarca Sl. tres trameses)	9 000
Camarada Solferi	4 000
Comarca Bs.	1 000
Camarada Arg. (dues trameses)	5 000
Comarca L.	2 643
Un grup de Ba.	1 000
Un grup de S.C.	500

NECESSITAT DE LA REFORMA AGRARIA

Les desastroses collites del 1960 i 1961 s'han produït en les condicions d'una vida política més intensa de les masses populars i d'una més gran sensibilitat de l'opinió pública.

La Reforma Agrària — que el VI Congrés del Partit Comunista d'Espanya va declarar « la més important i urgent, en l'etapa actual », de totes les reformes d'estructura que el país necessita — es-

devé rapidament una exigència general. L'exigeixen no solament els milions de jornalers i pagesos pobres directament i vitalment interessats, mes també tots els qui comprenen que el desenrotllament econòmic no es podrà obrir pas ample i al ritme que cal mentre no serà realitzada una veritable i profunda Reforma Agrària.

Més de la meitat de la població espanyola depèn directament de l'agricultura.

Però, mentre unes dotzenes d'aristòcrates latifundistes tenen la més gran part de la terra monopolitzada i mal cultivada, dos milions de jornalers malviuen amb llurs famílies privats de terra i bona part de l'any sense poder guanyar cap salari. I al costat d'aquests, tres altres milions de pagesos, petits propietaris, parcers i arrandataris, passen les de Cain aplastats pels enormes impostos i per les abusives rendes que han de pagar als propietaris de la terra en doners o parts de fruit.

Els porta-veus dels terratinents i grans capitalistes catalans, com Santiago de Cruyllas a « La Vanguardia » i Josep C. de Sobregrau a « El Correo Catalán », entre altres, tracten de confondre l'opinió pública catalana, amb articles dedicats a afirmar que « a Catalunya no li és necessària cap Reforma Agrària » i que « a Catalunya, la terra està ben repartida ».

Aquesta propaganda té dos aspectes.

El primer és falsejar la realitat del camp català i voler fer creure que els pagesos catalans viuen tots la mar de bé.

La veritat, però, és ben bé una altra. Una estadística oficial referent a l'any 1956, publicada per « Hermandad » del 28 de febrer del 1959, estableix la població agrícola activa de Catalunya en 296.670 persones. D'aquestes, 69.656 (23,4%) són jornalers agrícoles; 105.282 (35,4%) treballen terra que no és d'ells en qualitat d'arrendataris i parcers; i 84.082 (28,1%) són petits propietaris que no empleen cap obrer i que sovint s'han de llogar ells com a jornalers. Es a dir, doncs, que el 86,9 % dels treballadors del camp de Catalunya o no tenen gens de terra o en tenen tan poca que no els dona prou per a viure decorosament.

El segon aspecte de la qüestió és voler desviar l'atenció del poble català dels problemes generals del país i recloure'l en si mateix. Això no correspon de cap manera al veritable interès del poble català. No és just desinteressar-se dels problemes generals que afecten Espanya tota, ni des del punt de vista humà, ni des del punt de vista econòmic i polític.

La Reforma Agrària és una necessitat vital del país i el poble català ha d'exigir-ne la realització. Mentre la política agrària del franquisme i la seva concentració de la terra tendeix a disminuir l'àrea de cultiu i a condemnar milions de pagesos a morir de gana o emigrar a l'estranger, la realització de la Reforma Agrària es proposa de juntar la terra i els braços que l'han de fer produir.

Donar terra als jornalers i pagesos pobres, alliberar els arrendataris, rabassaires i altres parcers de les rendes que avui paguen al parasitisme terratinent, serà l'única manera d'aixamplar ràpidament l'àrea de terres conreades i trencar els obstacles que avui s'oposen a un millorament en gran escala dels cultius. L'agricultura espanyola necessita no pas ésser concentrada en poques mans i unes quantes finques més o menys « model », sinó una distribució de terres que permeti d'aprofitar els braços avui mancats de feina i la impulsio vivificadora de l'entusiasme camperol.

Únicament així es podrà obrir pas ample al desenrotllament econòmic d'Espanya basat en un acreixement ràpid i substancial de la capacitat adquisitiva del mercat interior, sense el qual no serà mai possible una veritable expansió industrial i comercial. I això, no cal dir-ho, exigeix en primer lloc l'enderrocament de la dictadura.

NOVES ACCIONS PER L'AMNISTIA

La campanya per l'amnistia avança per tot arreu, després de l'impuls que ha experimentat a l'entorn de la Conferència dels països de l'Europa Occidental per l'amnistia a Espanya, celebrada aquesta primavera a París.

El prop-passat dia 10 de juliol tingué lloc al Govern Militar de Barcelona un altre Consell de Guerra contra un grup d'obriers detinguts darrerament. Els assistents al procés foren sotmesos a tota mena de presions per a impedir-los l'entrada a la sala. Hagueren de passar entre una doble fila de policies, entregar el carnet d'identitat i sofrir un registre personal. Malgrat totes aquestes mesures, la sala s'ompli de gent. A la sortida, la policia dispersava el públic i obligava a marxar individualment, però front al nerviosisme i por dels policies contrastava la calma i la fermesa del públic.

Algunes dones, esposes i familiars d'empresonats, acompanyades de llurs fills, s'uniren a altres que sortien del Consell de Guerra i totes juntes marxaren cap a Capitania General, on demanaren una audiència. Foren rebudes, en nombre de prop d'un centenar, pel secretari del Capità General al qual entregaren dues instàncies, dirigides al general Franco i al

ministre de Justícia, sollicitant l'amnistia per llurs familiars amb motiu del 25 aniversari de la guerra civil. Els policies que havien seguit la comissió des del Govern Militar, restaren al carrer.

El mateix dia, a Madrid, una altra manifestació de 300 persones, dones, germanes i fills d'empresonats polítics es dirigí al Ministeri de Justícia on entregaren una instància concebuda en termes semblants. Formava part de la manifestació una delegació de nou dones catalanes i altres delegacions de tot Espanya. Aquesta manifestació cridà l'atenció del carrer, suscitant l'emoció i la simpatia de tothom.

Cal que les accions per l'amnistia segueixin multiplicant-se. Comptem amb la solidaritat i la simpatia dels demòcrates de tot el món. Franco i els seus policies voldrien poder seguir la repressió en silenci, però cada cop més es veuen obligats a actuar rodejats pel clam que va extenent-se: Amnistia! Com més forta sigui la campanya, com més signatures se sumin al peu de plec sollicitant l'amnistia, com més lletres A apareguin pels carrers de tots els pobles i ciutats d'Espanya, menys possibilitats tindrà la dictadura de recórrer a la repressió.

Salutació dels empresonats del PSU al Comité Central

Benvolguts camarades. En ocasió del 25 aniversari de la fundació del Partit marxista-leninista de la classe obrera catalana, els militants del PSU de C. empresonats per la dictadura del general Franco, amb els nostres germans de captiveri del P.C. d'E.; ajuntem la nostra veu i sentiment comunista a la de tots els que en la clandestinitat o en l'emigració commemoren, amb ferma esperança, aquest històric esdeveniment en la vida del poble català.

Al llarg d'aquest quart de segle d'ininterromputs combats a favor de la democràcia, el PSU de C. ens ha educat en les nobles idees dels marxisme-leninisme en la moral i dignitat comunista, en l'amor sense límit a la classe obrera i al poble treballador, en l'esforç permanent per a forjar la més ampla unitat de les forces d'oposició al règim franquista, en la ferma defensa de les llibertats nacionals de Catalunya i en la lluita pel manteniment i desenrotllament de la unitat, lliurement consentida, dels pobles d'Espanya, en els triomfals principis de l'internacionalisme proletari.

Per a nosaltres que venim sofrint llargs

anys de presó, tortures i penalitats sense fi, el Partit ha estat font d'il·limitades energies, la nostra més alta raó de vida. Al Partit devem el millor de nosaltres mateixos, el temps del nostre esperit, la fermesa mai abatuda de les nostres conviccions. Sense el Partit no ens hagués estat possible superar tantes i tan dures proves.

Per això, en complir-se els 25 anys del naixement del PSU de C. volem expressar-vos, camarades, la nostra gratitud més profunda, dir-vos la nostra alegria, i us prometem continuar fermament el camí de Lenin, donant tota la nostra capacitat i esforç, la vida si cal, al servei del Partit, de la classe obrera i del poble de Catalunya.

Us preguem, camarades, que expresseu igualment la nostre més fraternal gratitud al C.C. del PCE per la valuosa ajuda que ha donat sempre a l'enfortiment ideològic, polític i orgànic del nostre PSU de Catalunya.

! Visca el Partit Socialista Unificat de Catalunya !

Juliol del 1961

GENERALITZEM LA LLUITA PER L'AUGMENT DE SALARIS

En el corrent de l'any 1961, els treballadors de Catalunya estan desfermant una quantitat important d'accions en defensa de les seves reivindicacions econòmiques, contra la carestia de la vida i en general per un augment de salaris i sous.

A Barcelona els obrers de les empreses SEAT, MAQUINISTA TERRESIRE, ENASA OSSA i altres de la indústria del metall estan en lluita per llurs reivindicacions. A la indústria tèxtil destaca la gestió de nombrosos jurats d'empresa i enllaços sindicals del ram del cotó, per tal d'assolir condicions més favorables pels treballadors i treballadores en el futur conveni col·lectiu interprovincial que ara està discutint-se; a l'empresa ESPANYA INDUSTRIAL i a la fàbrica MADURGA i altres petites empreses del tèxtil, els obrers i obreres han presentat als patrons les seves reivindicacions.

Cal recordar, per la seva gran importància, els moviments victoriosos d'aquesta primavera dels treballadors de la companyia de Tramvies i dels cobradors i conductors dels transports suburbans de Barcelona.

També han passat a l'acció per assolir llurs demandes els treballadors de les empreses següents: FABRICA NACIONAL D'EXPLOSIUS I COLORANTS, la casa DAMM SA i la fàbrica del GAS a Barcelona; la Casa CROS a Badalona; les dones d'una secció tèxtil i els obrers dels tallers de la gran empresa MARCET SA, la FUNDICIÓ SUNYER, l'empresa HUARTE i altres de la construcció a Sabadell; els obrers de l'Escorxador Municipal a Mataró; els operaris de la gran empresa ELECTRA i els obrers d'algunes empreses de la construcció a Tarrassa; els obrers dels grans centres de treball com SIEMENS a Cornellà, RADIADORS ROCA a Gavà, la PAPELERA ESPANYOLA a Prat de Llobregat, i d'una empresa de productes químics a Girona.

El tret fonamental que uneix la lluita d'aqueixos treballadors és la petició d'un augment dels salaris i sous expressada en les més diverses formes com són: augment del salari base, de les diverses primes i plusos, pagament de quantitats endarrerides, augment del preu de les hores extres, etc. A l'ensem els treballadors lluiten contra els abusos dels burgesos i els mals encarregats, contra les sancions arbitràries, per mesures de seguretat i d'higiene en el treball, per limitar les jornades esgotadores de 10 i 12 hores de treball.

A més, però, les darreres disposicions del govern franquista apujant els lloguers del 10 al 25 % cada mes i la disposició del Ajuntament de Barcelona d'augmentar els preus de les tarifes dels tramvies, metro, autobusos i trolebusos fins a més d'un 90 % en alguns trajectes, són un cop molt seriós als magres ingressos de les famílies treballadores, són noves mesures que venen a fer més difícil la vida dels treballadors en incrementar la carestia de la vida.

I mentre el govern franquista xucla els diners de les flaques butxaques dels treballadors i manté el bloqueig dels salaris, els grans burgesos i capitalistes, protegits per la dictadura, fan fabulosos i descarats beneficis a costa de l'exploració dels treballadors. Les xifres dels beneficis declarats en 1960 per algunes empreses de Barcelona són ben eloqüents: «Forces Elèctriques», 522'1 milions; «Motor Ibèrica», 53'5 milions; «Societat d'Aigües», 53,3 milions; «La Seda», 26,2 milions.

Per això la població treballadora s'ha indignat contra el nou augment de la carestia de la vida i les seves lluites prenen cada dia més volum i importància.

En aqueixa situació de major activitat

de la classe obrera, interessa aconseguir que la seva acció a les empreses sigui unànim, que conjuntament amb la secció on els obrers són més combatius, s'organitzi la movilització de les altres seccions, de tots els treballadors per a que, tots plegats i a la vegada, exigeixin les seves reivindicacions.

L'experiència de l'acció en curs a l'ENASA és força allisonadora. Si en lloc d'alguna comissió que va presentar-se al jurat d'empresa exigint unes reivindicacions, hi haguessin anat comissions d'obrers de totes les seccions, inclosos els treballadors mensuals, no hi ha dubte que l'agitació hagués guanyat tota l'empresa d'un sol cop. I en aquest cas la manifestació dels 300 obrers en el pati de la fàbrica per a recollir les peticions, s'hauria pogut convertir en una acció de gairebé tots els obrers i empleats.

La forma principal per a assolir que els treballadors lluitin units, que la seva acció no sigui fraccionada en seccions o per les nombroses diferències i categories en els salaris, és la de que al front de cada demanda, de cada exigència, aparegui la petició d'un augment de salaris per a tots els assalariats de l'empresa. I amb aquesta reivindicació general, capaç d'unir tots els treballadors sense distinció, cal incloure reivindicacions tan importants com: a treball igual salari igual per a les dones i els joves treballadors, per una assegurança d'atur forçós, i les altres complementàries particulars a cada

empresa o lloc de treball.

Per a la generalització i millor coordinació de l'acció dels treballadors caldria assolir una relació i entesa entre els obrers de les diverses empreses d'una indústria, d'una barriada o localitat. Aquesta coordinació reforçaria la moral i la combativitat dels treballadors i exerciria una pressió més enèrgica sobre els burgesos i el govern franquista. seria una de les bases principals per a assegurar l'èxit de la lluita de la classe obrera en la perspectiva d'una acció generalitzada.

En les accions dels treballadors que venen realitzant-se enguany, s'hi troba la confirmació del paper orientador i dirigent que estan jugant les comissions obreres.

Moltes vegades el Partit ha assenyalat la importància d'aqueixos òrgans de direcció de la classe obrera. Però quan ens trobem davant d'un increment de les accions dels treballadors, l'aplicació d'aquesta orientació esdevé una necessitat imperiosa.

Aquestes comissions, com mantes vegades ha indicat el Partit, han d'estar formades pels obrers més actius de la secció o empresa sense distinció de raça o de ideologia política, amb la participació dels enllaços sindicals i jurats d'empresa més combatius. I, principalment, amb la participació destacada dels joves treballadors que tanta combativitat i entusiasme mostren en la lluita reivindicativa.

La unitat antifranquista a Catalunya

A finals del mes de juny, algunes ambaixades estrangeres a Madrid van rebre una declaració en la qual s'anunciava la constitució d'una «Unión de Fuerzas Democráticas». Signaven aquest document el Partit Socialista, l'Esquerra Democràtica, Acció Republicana i els nacionalistes bascos. Es evident que aquest conjunt de forces no representen una aliança capaç de posar en perill la dictadura de Franco. En queden excloses — entre d'altres — les forces catalanes i el Partit Comunista.

Aquest caràcter limitat de la «Unió», que la desacredita als ulls del poble, acostumat a veure el Partit Comunista al front de totes les accions antifranquistes, és empitjorat encara pel contingut contradictori del document. En efecte, els signants — que es declaren partidaris de la solució d'un govern provisional, sense signe institucional definit, que atorgui l'amnistia, restauri les llibertats democràtiques i convoqui unes eleccions en les quals el poble decideixi el règim polític de la seva preferència — deixen entendre en el paragraf final del document, que si es produeix la restauració monàrquica sense consulta popular, «es reserven el dret d'adaptar llur actitud a la significació i conducta» de la nova situació. És a dir: després de manifestarse per la solució democràtica, gairebé amb les mateixes paraules amb què la proposa el Partit Comunista, acaben insinuant que potser acceptarien també una sortida antidemocràtica.

Estem, doncs, davant d'una altra temptativa d'unitat sense comunistes que, com totes les altres ja provades des de fa anys, més que encapçalar la lluita del poble, pretén elaborar una base per a suplicar ajuda a les cancelleries estrangeres. En aquest sentit és simptomàtic que el document hagi estat adreçat immediatament a les ambaixades a Madrid. I n'és una bona prova el fet que la declaració manté absolut silenci sobre els problemes fonamentals des país: reforma agrària, elevació

del nivell de vida dels treballadors i capes mitges, etc. ¿Com es pot pretendre mobilitzar les masses populars si no es té una política sobre les qüestions que més agudament les afecten? Es evident la manca de voluntat de lluita d'aquesta «Unió».

Les contradiccions antidemocràtiques del document que comentem, l'aire de passivitat que respira i la vaguetat amb què es refereix a la qüestió de les llibertats autonòmiques de les nacions que integren l'Estat espanyol, expliquen l'absència de les forces polítiques catalanes entre els signants de la declaració.

Les forces polítiques catalanes no poden ignorar que una autèntica conquesta de la democràcia és la condició necessària per a obtenir les llibertats nacionals i, per tant, han de ser partidàries de l'acció de masses per a liquidar la dictadura. Els grups polítics catalans que ja han coincidit amb els comunistes en diverses accions parcials, tenen ara una gran responsabilitat a aconseguir una **veritable unitat** antifranquista. El Partit Comunista d'Espanya — que és l'única força política espanyola que té inscrit al seu programa el dret a la lliure autodeterminació dels pobles de Catalunya, Euscadi i Galícia — ha de ser llur millor aliat. A més, de cara al poble, que veu cada dia els comunistes ocupant el primer rengle en la lluita contra Franco, ¿quina serietat pot pretendre tenir una nova aliança que prescindeix de la més activa i influent organització antifranquista?

El PSU de Catalunya que permaneceix al seu lloc, encapçalant les masses populars catalanes, crida als partits i organitzacions antifranquistes de Catalunya a multiplicar llurs esforços per a estendre la unitat, per arribar a un acord de totes les forces d'esquerra i de dreta, sense exclusions, que doni el significat d'una gran batalla antifranquista a les pròximes accions en les quals confluiran les lluites que ja sorgeixen per tot arreu.